

VELSIGNELSEN VED ARBEJDE

Ældste David E. Sorensen

De Halvfjerds' Præsidium

CES Foredrag for Unge Voksne • 6. marts 2005 • Brigham Young University

Jeg ønsker at udtrykke min påskønnelse for alle de præstedømmeledere og deres hustruer, som er sammen med os her i aften. Jeg er især taknemlig for, at ældste og søster Cecil O. Samuelson er her. Det var et stort privilegium at arbejde sammen med ældste Samuelson i Tempelafdelingen i mange år. Jeg kan forvisse eleverne på Brigham Young University, såvel som fakultetet, at de er velsignede under præsident og søster Samuelsons dygtige lederskab.

I dag har jeg tænkt over, hvad jeg ønskede at sige til jer unge mennesker i Kirken, og jeg har forstået at mange af jer er studerende. Det er sådan, mine kære unge venner, at vi alle er studerende i evangeliet, ikke sandt?

Der var en mand, som arbejdede for USA's finansministerium. Hans arbejde bestod i at undersøge sager, hvor falske penge var involveret. Han var så god til det, han gjorde, at alt hvad det krævede, var, at han så på en pengeseddel, og så kunne han fortælle om den var ægte eller falsk. En aften ved en pressekonference, efter at han havde fået ram på en større falskmønsterbande, sagde en af journalisterne til ham: »Du må tilbringe mange timer med at studere falske pengesedler for at kunne genkende dem så let.«

Hans svar hertil lød: »Nej, jeg studerer aldrig falske pengesedler. Jeg tilbringer min tid med at studere ægte sedler; så er fejlene lette at genkende.«

Sådan er det også med evangeliet, mine kære brødre og søstre. Vi er her for at undervise i Jesu Kristi evangelium. Der er intet behov for at studere det falske, for vi har sandheden. Når I studerer den sande kirke og giver Ånden mulighed for at arbejde i jer, vil I have svarene og vide, hvordan man reagerer i de forskellige situationer, I kommer ud for. Om Mormons Bog fortalte en ung missionær mig, og jeg har i årenes løb fundet ud af, at det er sandt: Husk, at det ikke er Mormons Bog, der er på prøve, det er os.

I aften vil jeg gerne tale med jer om et af de allervigtigste principper i hele evangeliet. Jeg taler om lærdommen om arbejde. Det er mit håb, at det, jeg siger, vil hjælpe og vejlede jer i det arbejde, som I lige nu udfører, eller måske skal udføre i fremtiden.

De af jer, som tager eksamen fra eksempelvis gymnasiet eller på anden måde er en del af arbejdstyrken, stiller måske, mens I ansøger om arbejde eller søger et erhverv, spørgsmål som: »Hvad er mine arbejdstider? Hvad er mine frynsegoder? Hvilke ferier får jeg? Har jeg tid nok til at være sammen med mine venner eller tage mig af mine interesser?« Men når I stiller spørgsmål som disse, når I fokuserer på jeres fritimer i stedet for på jeres arbejdstimer, kan det hindre jer i at se en meget større mulighed.

Guds arbejde

Arbejde er et evigt princip. Hvem kender I, som har alle jordens rigdomme og mere til og alligevel arbejder hele tiden? Vor himmelske Fader! Han arbejder. Vor himmelske Fader og Jesus Kristus har vist os ved deres eksempel og lærdomme, at arbejde er vigtigt i himlen og på jorden. Jahve *arbejdede* for at skabe himlen og jorden. Han kaldte havene sammen på ét sted og fik det tørre land til at vise sig. Han skabte solen, månen og stjernerne. Han skabte alt levende i havet og på landjorden. Derpå satte Faderen Adam og Eva på jorden for at passe den og herske over de andre skabninger (se 1 Mos 1:1-28).

Men deres værk sluttede ikke med skabelsen. I Den Kostelige Perle læser vi: »Dette er min *gerning* og herlighed – at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39; fremhævelse tilføjet). Dette omfatter selvfølgelig hver eneste mand, kvinde og barn. Blandt alt det, som han kunne beskæftige sig med, har vor himmelske Fader valgt at arbejde til gavn for vores evige sjæl – jeres sjæl og min sjæl.

Jesus sagde: »Min fader arbejder stadig, og jeg arbejder også« (Joh 5:17). Han sagde også: »De gerninger, som han, der har sendt mig, vil have gjort, må vi gøre« (Joh 9:4).

Arbejde er en velsignelse

I og jeg har også et værk at udføre. Satan vil friste os til at tro, at vores arbejde ikke er noget værd, eller at vi ikke har brug for at arbejde overhovedet. Han tager fejl i begge tilfælde. Vi har virkelig brug for at arbejde. Vi har et ansvar for at sørge for vore egne behov og vores families

behov. Denne tradition med at være selvforsynende har været Herrens måde, siden Adam og Eva forlod Edens have. Herren sagde til Adam: »I dit ansigts sved skal du spise dit brød« (1 Mos 3:19). Adam og Eva arbejdede i marken, så de kunne sørge for deres egne behov og deres børns behov (se Moses 5:1).

Men det at sørge for sig selv er ikke det eneste formål med arbejde. Antag, at I fik en stor sum penge eller af en eller anden grund pludselig blev økonomisk uafhængig. Selv da er befalingen om arbejde ikke taget bort. Herren sagde til Israels folk: »I seks dage må du arbejde« (2 Mos 20:9). Han medtog ikke nogen undtagelser i den befaling for dem, som har nok og i overflod! Som ældste Neal A. Maxwell beskrev det: »... arbejde er faktisk altid en åndelig nødvendighed, selv om det for nogle ikke er en økonomisk nødvendighed« (*Stjernen*, juli 1998, s. 39).

Arbejde er ikke en forbandelse, men en velsignelse. Ved at arbejde adlyder vi ikke blot Guds befaling, men gør også os selv i stand til at deltage i Guds frelsende nåde. Frelseren sagde: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15). Kristus gjorde det klart for os, at hvis vi elsker ham og ønsker at være hos ham, skal vi adlyde hans befalinger, deriblandt denne tidlige befaling til Adam om at arbejde.

Herren sagde til de sidste dages hellige i begyndelsen af gengivelsen: »Jeg, Herren, er ikke helt tilfreds med Zions indbyggere, thi der findes lediggængere blandt dem« (L&P 68:31). Og senere i det 20. århundrede sagde præsident Heber J. Grant, Guds profet: »Arbejde skal genindsættes som det styrende princip i vore kirkemedlemmers liv« (Conference Report, okt. 1936, s. 3).

Har I nogen sinde tænkt over, hvad der ville ske, hvis folk ikke arbejdede? Ville vore skoler fungere? Ville regeringen fungere? Ville der være programmer i fjernsynet? Selv om vi af og til synes, at det ville være dejligt at have alle de penge, vi kunne ønske og aldrig skulle arbejde igen, så kan jeg forsikre jer om, at det ikke er vejen til sand lykke. Nogle af de mest elendige mennesker, jeg har mødt, har været dem, som af en eller anden årsag ikke har været i stand til at arbejde i længere perioder i deres liv.

Arbejde er et familieansvar. Jeg ved, at nogle af jer ikke bor hjemme. Jeg minder jer om, at lige nu har I gavn af jeres families arbejde. Jeres forældre har arbejdet hårdt for at sørge for jeres fysiske, åndelige og følelsesmæssige velfærd. De forventer ikke, at nogen anden overtager dette ansvar for dem. De forventer, at I bærer en del af læsset.

Da jeg deltog i min søns translokation fra Harvard Business School, bad dekan Kim Clark, som er medlem af Kirken, hver af de nye kandidater, som iført kappe sad på de forreste rækker, om at se bag sig på deres kære. Mens de studerende vendte sig om, holdt dekan Clark lidt inde og sagde: »Var det ikke for jeres families støtte, ville I ikke modtage denne ære i dag.« Sådan er det for hver af jer. I har modtaget meget. Til gengæld forventes det af jer – ja kræves – at I giver en lignende støtte og kærlighed til jeres egne børn og familie. Dette betyder ikke (for at bruge nutidens sprog), at man hele tiden »hænger ud«. Efterhånden som I bliver ældre, forventer jeres forældre, at I sørger for jer selv og bliver uafhængige.

Vi har alle del i arbejdet. Husk, at det er vigtigt at begynde tidligt i livet at undervise jeres børn i, at de skal gøre deres del af arbejdet i familien. De af jer, som har haft den erfaring at vokse op i et hjem, hvor I blev belært om at arbejde, kan bære vidnesbyrd om værdien af det i jeres eget liv i dag. Og faktisk fortalte ældste Samuelson mig sidste torsdag, hvor taknemmelig han var for, at hans far lærte ham at arbejde, og at hans hustrus mor og far lærte hende at arbejde.

Så vidt de er i stand dertil, skal Kirkens medlemmer gøre deres bedste for at sørge for de grundlæggende nødvendigheder i livet – mad, tøj og husly for deres familie.

Vi forstår, at i nogle dele af verden, kan man møde vanskeligheder, når man forsøger at sørge for sin familie. Disse prøvelser kan omfatte kronisk sygdom, tab af en ægtefælle, ældre forældre, der flytter ind, eller at sørge for jeres børns uddannelse. Vor himmelske Fader er opmærksom på familier i disse situationer. Det er min overbevisning, at han vil give dem styrke til at fortsætte. Han vil altid velsigne os, hvis vi beder ham i tro.

Arbejde er at tjene

En god arbejdsindstilling, -vaner og -evner læres ved vellykkede arbejds erfaringer. Lad mig illustrere det. På den gård, hvor jeg voksede op, skulle køerne malkes før daggry hver dag. Det betød ikke noget, om det var søndag eller jul eller nogen anden helligdag. Det betød ikke noget, om vi frøs. Det betød ikke noget, om nogen var forkølede. Det betød intet, om solen skinnede, eller om snestormen rasede. Hver morgen og hver aften var det det samme – køerne skulle malkes.

Mine brødre stod for det meste af malkningen indtil de blev sendt i krig. Men i 1943, da jeg blot var 10 år gammel, gik jeg ud på gårdspladsen, hvor der stod omkring 10-12 køer og ventede på mig for at lede dem ind i malkebåsene. Min mor og far plejede at sige højt til køerne: »God morgen. Hvor er det dejligt at se jer!« Jeg må tilstå, at som lille dreng følte jeg ikke helt sådan for køerne.

Efter at hver ko var blevet malket, hældte jeg mælken fra spanden og ned i en dunk, hvor der kunne være omkring 40 liter. Hver dunk vejede 40 kilo, når den var fuld. Det fik mig til at bruge mine unge muskler, når jeg bar dem ud til vejen, hvor mejeriet kunne hente dem.

Min far hjalp mig ofte med malkningen af køerne, og lejlighedsvis hjalp mor. Jeg husker min far og mor fortsatte med at malke, til de var sidst i 80'erne. Men far malkede ikke køerne, fordi han skulle, han malkede dem, fordi de havde brug for at blive malket. Der er en forskel. For ham var disse dyr ikke blot køer – de var Big Blackie og Bossie og Sally og Betsy. Han ønskede, at de skulle have det godt. Han sagde altid, at tilfredse køer gav god mælk. For min far var det at malke køer – hvor simpelt det end kunne synes – ikke en ulejlighed, det var en mulighed. Malkning var ikke et arbejde for ham, det var en tjenestegerning.

Denne tankegang var noget, som hjalp mig, mens jeg voksede op. Det hjalp mig med at finde ud af, at alt ærligt arbejde er ærbart. I løbet af nogle få år opdagede jeg, at det at udføre disse pligter rutinemæssigt i virkeligheden begyndte af give mig en følelse af selvtillid og tilfredsstillelse. Jeg var stolt af mit arbejde. Jeg fandt ud af, at ingen kunne få mig til at føle mig mindre værd i det arbejde, jeg udførte. Som Eleanor Roosevelt sagde: »Ingen kan få dig til at føle dig mindreværdig, uden at du tillader det« (»Points to Ponder«, *Reader's Digest*, feb. 1963, s. 261). I kontrollerer jeres egen indstilling – især jer unge – jeres indstilling til arbejde. Selvtillid og tilfredsstillelse kan tjene jer vel – i klasseværelset, i erhvervslivet eller i banken.

I stedet for at tænke på vores daglige arbejde som noget pålagt straf, skal vi tænke på det som en mulighed. Det er den måde, min far lærte mig at føle over for køerne. Denne lære er forblevet hos mig hele mit liv, og jeg fortsætter med at besøge gården og dens minder så ofte som muligt.

Tænk over det. Hvis min far kunne finde formål i nogle få køer, så kan vi hver især finde formål i vores arbejde.

Lær at elske arbejde

En af de bedste måder, jeg kender, at nyde livet på, er ved at lære at elske arbejde. Min hustru, Verla, er det fuldkomne eksempel. Hun begyndte at arbejde for sin sygdomsramte moster Bertha som tiårig, hvor hun vaskede op og gjorde rent i hendes hus. Hun har arbejdet siden da. Den form for arbejde, hun har udført, har været forskellig på forskellige stadier i hendes liv. Hun har udmærket sig som studerende, undervist førsteklasse i nogle få år, opdraget vore syv børn, arbejdet i PTA (forældre-lærer forening), virket i den lokale skolebestyrelse, arbejdet i missionsmarken, holdt hundredvis af taler i Kirken og tjent i mange bestyrelser og som frivillig i lokalsamfundet.

Noget af hendes arbejde har bestået af det, som verden anser for temmelig hverdagsagtig, som fx at få en stor husholdning til at fungere. Noget af hendes arbejde har været en mere intellektuel søgen som at tage kurser, og meget af det har været en åndelig indsats med at undervise i evangeliet. Men altid, uanset hvad det var for en opgave, har hun givet sin fulde indsats. Hun har fundet glæde i sit arbejde. Hun fortalte mig netop i dag, at hun ønskede at blive som sin tante Vera, der som 90-årig sagde, at hun håbede, at hun aldrig blev for gammel til at arbejde. De lykkeligste mennesker, jeg kender, er dem, som nyder deres arbejde – uanset hvad det er.

Måske husker I den historie, som viser, hvordan vores indstilling til arbejde kan gøre hele forskellen.

En rejsende gik forbi et stenbrud og så tre mænd, der arbejdede. Han spurgte hver af mændene om, hvad han lavede. Hver mands svar afslørede en forskellig indstilling til det samme arbejde.

»Jeg hugger sten,« svarede den første mand.

Den anden svarede: »Jeg tjener tre guldstykker om dagen.«

Den tredje mand smilede og sagde: »Jeg er med til at bygge Guds hus.«

Husk den gamle talemåde: »Din indstilling afgør din skæbne.«

Vi bør være i stand til at finde tilstrækkeligt formål i vores arbejde, uanset hvad det er. I ethvert ærligt arbejde kan vi tjene Gud. Kong Benjamin, den nephitiske profet, sagde: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17). Selv om vores arbejde kun hjælper os til at sørge for vores families nødvendigheder, hjælper vi stadig Guds børn.

Herren har ikke behag i dem, som er dovne eller går ledige. Han sagde: »Lediggængerens skal ikke have plads i kirken, om han ikke omvender og retter sig« (L&P 75:29). Han befalede også: »Du skal ikke være lad; thi den lade skal ikke æde arbejderens brød eller bære hans klæder« (L&P 42:42).

Lige fra den første tid i Kirken, har profeterne undervist de sidste dages hellige i at være uafhængige og selvforsynende og at undgå lediggang. Virkelige sidste dages hellige vil ikke frivilligt lægge byrden for deres egen forsørgelse over på en anden. I bør lige her og nu beslutte, unge venner, at I så vidt muligt vil klare jer selv hele livet.

Mange af jer unge kvinder er nu eller vil blive mødre og kan blive velsignet med at tilbringe mange år i hjemmet med at opdrage børn. Andre af jer søstre bliver måske ikke i stand til at blive mødre, eller hvis I er mødre, bliver I måske ikke i stand til at blive hjemme på fuld tid. Uanset jeres situation, vil jeg opmuntre alle jer unge kvinder til at følge vores profets råd og få så megen uddannelse, som I kan. Uddannelse er i sig selv af værdi. Jeres uddannelse vil give jer en tryk følelse, hvis I går hjemme og opdrager børn. Skulle I engang i fremtiden blive en del af arbejdsstyrken, vil uddannelse i almindelighed gøre jer i stand til at få et mere meningsfyldt og et mere lønnende arbejde.

Vores arbejde må i sig selv være hæderligt og have et værdigt formål. Vor himmelske Fader glæder sig ikke, når vi modtager fordel af ondskab eller værdiløs beskæftigelse. Præsident Spencer W. Kimball sagde det på denne måde: »Jeg føler stærkt, at [de], som accepterer løn eller penge og ikke giver [den rette] tid, energi, hengivenhed og tjeneste, modtager penge, som ikke er rene« (i Conference Report, okt. 1953, s. 52). Stærke ord, ikke? Han sagde også, at penge, som blev tjent ved onde eller unyttige gerninger, som fx tyveri, spil, deriblandt lotterier, svindel, salg af ulovlige stoffer, undertrykkelse af de fattige og lignende, er urene penge.

Præsident Kimball definerede forskellen på ærligt arbejde og ondt arbejde:

»Rene penge er det, man modtager for en hel dags ærligt arbejde. Det er den rimelige betaling for trofast tjeneste. Det er den ærlige fortjeneste ved salg af varer, råvarer eller tjenesteydelser. Det er den indkomst, man modtager fra handler, som alle deltagere har gavn af.

Usselt mammon ... er penge ... der er skaffet ved tyveri og røveri ... spil ... syndige handlinger ... bestikkelse og ... udnyttelse« (i Conference Report, okt. 1953, s. 52).

I dag er der mange, som lokker med lette penge, som foreslår genveje til hurtig rigdom og et let liv. Vi hører om dem hele tiden. Disse tilbud er illusioner, og profeterne har til stadighed frarådet os at blive offer for fristelsen om »lette penge«. Vi må ikke miste evnen til at have sund dømmekraft, at veje risiko og fordele og at forstå de større budskaber i livet.

I denne prosaiske verden er der mange, som er åndeligt ufølsomme, fordi de er kødeligt sindede. Forsøg at undgå dem. Hvor ville det være tragisk, hvis vi, på grund af vores erhverv, blev sat i forbindelse med dem, som vil ødelægge vores åndelighed. »For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden og bøde med sit liv?« (Mark 8:36). Herren har fortalt os, at »et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for et sådant menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok« (1 Kor 2:14).

Naturligvis skal vi finde den rette balance mellem arbejde, hvile og afslapning. Uden arbejde er hvile og afslapning betydningsløst. En gammel talemåde lyder: »At gøre intet er det strengeste arbejde af alt.« Det er ikke alene behageligt og nødvendigt at hvile, men vi har fået befaling om at hvile på sabbatsdagen (se 2 Mos 20:10). De, som holder sabbatsdagen hellig, lover Herren, at »jordens fylde [skal] være jeres« (L&P 59:16).

Nogle af jer ved måske, at søster Sorensen og jeg har tilbragt nogle få år i Asien. Mens vi boede der, hørte vi af og til en gammel talemåde: »Vælg et arbejde du elsker, og det vil aldrig blive nødvendigt for dig at arbejde én dag i dit liv«. For størstedelen tror jeg, at det er ønsketænkning. Jeg ønsker ikke at lyde dystert. Men virkeligheden er, at arbejde ikke altid er naturligt tiltrækkende. Jeg tror, at præsident Thomas S. Monsons råd er en mere passende leveregel. Han sagde: »Vælg din kærlighed, elsk dit valg« (i Stjernen, januar 1989, s. 60). Han talte faktisk om ægteskab, men jeg foreslår, at dette råd også gælder jeres valg af erhverv. Vælg det arbejde, du elsker, og elsk derpå dit valg.

Det, jeg ønsker at sige her, er, at mange mennesker kører fast i den skure, at deres arbejde burde være mere lønnende eller mere betagende eller i det mindste mindre monotont! Når det bliver svært – som det uundgåeligt vil blive – begynder de at tænke, at måske er deres valg af arbejde slet ikke det, de troede, det ville blive. De begynder at tro, at græsset er grønnere på den anden side af hegnet. Man hører disse mennesker sige: »Hvis jeg blot var begyndt at studere medicin i stedet for jura,

så kunne jeg være blevet en god læge.« Eller måske: »Jeg ville ønske, jeg havde hans dynamiske arbejde. Hvis jeg var chef, ligesom han er, ville jeg arbejde rigtig hårdt og behandle folk godt og få succes.«

Mennesker, som ikke kommer over denne skure, har ofte vanskeligt ved at gøre det rigtig godt i *noget* erhverv. De forelsker sig i en karriere, men så bliver de desillusionerede over de små og enkle ting, og til sidst opgiver de for at følge deres illusioner bag den næste bakketop. De går fra arbejde til arbejde og slår sig ikke ned længe nok til virkelig at udmærke sig. (Hvis mine bemærkninger bekymrer nogle af jer, opfordrer jeg jer til at omvende jer).

Når I har valgt jeres arbejde, så elsk det! Intet arbejde er fuldkomment. Ethvert arbejde har sine udfordringer og sine dage med hårdt og ensformigt slid. Ligesom i ægteskabet, kræver succes og dygtighed i jeres arbejde sandsynligvis år efter år med en *pligttopfyldende* og *vedvarende* indsats.

Lad mig give jer et eksempel. Michelangelo, den store maler og billedhugger, fortalte om den dybe indsigt, han havde i sit arbejde. Han sagde: »Hvis folk vidste, hvor hårdt jeg måtte arbejde for at blive så dygtig, ville det nok ikke synes så vidunderligt.« Nogle af jer har måske selv set Michelangelos storslåede værker. Men hvor mange af os er standset op og har tænkt på det bogstavelig talt meget anstrengende, kedsommelige arbejde med at mejsle statuen af David ud af en stor, solid marmorblok! Og for at skabe en fire meter høj statue af David! Og David var bestemt ikke Michelangelos første skulptur. Han kæmpede og arbejdede utvivlsomt med hundredvis og tusindvis af skulpturer, før han opnåede dette mesterværk. Ville det ikke være tragisk, hvis Michelangelo efter de første vanskelige år med at hugge i marmor besluttede, at det bare var for svært, for ensformigt og kedsommeligt – at han hellere ville være forfatter! Ironien er, at havde han foretaget denne forandring, ville han sandsynligvis have opdaget, at det kan være lige så kedsommeligt og ensformigt at skrive!

I opnår større succes, hvis I er vedholdende i jeres arbejde på trods af dets mangler og på trods af de daglige små og enkle ting. Fokusér på den foreliggende karriere og modstå fristelsen ved at lade øjnene vandre. Jeg drister mig faktisk til at sige, at det ikke betyder noget, hvilket arbejde I vælger. Jeg lover jer, at hvis I holder fast ved jeres arbejde og altid gøre jeres bedste i jeres valgte karriere, så vil I sandelig nyde stor succes, og *I vil ende med at elske jeres arbejde* mere, end I kunne have forestillet jer.

Råd

Lad mig tilføje nogle få yderligere råd. *For det første*, arbejd hårdt på at komme ud af det med andre. Vær en del af løsningen, ikke en del af problemet. Vær virkelig et lys, ikke en dommer. Undersøgelser har vist igen og igen, at folk i almindelighed ikke mister deres arbejde, fordi de mangler teknisk kundskab eller evner. Ofte er problemet, at de ikke kommer godt ud af det med andre mennesker. Jeg ved, at man ikke kan behage alle mennesker hele tiden, men I kan behage de fleste mennesker det meste af tiden – især hvis et af disse mennesker er jeres chef.

For det andet, husk at mennesker sjældent forbedrer sig, når de kun har deres egen målestok at bedømme sig selv ved. Jeg kan forsikre jer for, at jeg har fået større udvikling i mit liv og i min virksomhed, som resultat af andres kritik end ved deres ros. Lær at måle jer selv lejlighedsvis med en andens målestok. Hvis jeres chef fortæller, at I for let mister jeres selvkontrol, så tag det alvorligt. Hvis jeres ægtefælle siger, at I for let mister jeres selvkontrol, og jeres venner siger, at I for let mister jeres selvkontrol, er det sandsynligt, at I for let mister jeres selvkontrol. Når I hører et sådant feedback, så lyt for I benægter det. Vurdér det. Vej det. Tror I, at forandringer er på sin plads? Uanset kritik, så lær at komme ud af det med andre mennesker. Hvis I ønsker at komme godt ud af det med dem, så kan I.

For det tredje, vær optimist. Acceptér ikke pessimisme, især ikke når den er henvendt til jer personligt. Acceptér ikke pessimistiske udtalelser om vor himmelske Fader. Overvej kilden – de kommer fra Satan. Acceptér ikke pessimistiske udtalelser om denne kirkes ledere eller Kirken som institution. Det kræver arbejde at afvise Satans budskaber, men dette arbejde vil føre til lykke.

Et ord til hjemvendte missionærer, opgiv ikke de principper eller de vaner eller de storslåede erfaringer, som I fik i missionsmarken. Opgiv ikke jeres fremtoning. Brødrene forventer ikke, at I går med slips og hvid skjorte og mørkeblåt jakkesæt nu, hvor I igen går i skole, men at I fastholder det pæne udseende, som I lærte i missionsmarken. Klæd jer på til succes! Når jeres personlige vaner afspejler den renhed, værdighed og de evangeliske principper, I underviste i som ung missionær, så vil det tjene til jeres fordel på arbejdsmarkedet.

Sammenfatning

Mit budskab i aften kan sammenfattes i to udsagn. Det første er fra præsident David O. McKay. Han sagde: »Må vi forstå, at privilegiet at arbejde er en gave, at styrken til at arbejde er en velsignelse, at kærligheden til arbejdet er succes« (*Pathways to Happiness*, 1957, s. 381).

Det andet er fra vores egen højt elskede levende profet, præsident Gordon B. Hinckley. Han sagde: »Det meste arbejde i verden bliver ikke udført af genier. Det udføres af almindelige mennesker, der har balance i deres liv, som har lært at arbejde på en ekstraordinær måde« (»Our Fading Civility«, åbningstale holdt på Brigham Young University, 25. apr. 1996, s. 15). Det er givet, at der kommer skuffelser og fortvivlelse hen ad vejen, brødre og søstre.

Orson F. Whitney trøster os:

»Ingen smerte, som vi må udholde, ingen prøvelse, som vi bliver udsat for, er spildt. Det tjener til vores uddannelse, til at udvikle egenskaber som tålmodighed, tro, sjælsstyrke og ydmyghed. Alt, hvad vi lider, og alt, hvad vi skal igennem, især hvis vi holder tålmodigt ud, opbygger vores karakterstyrke, lutrer vores hjerte, udvider vores sjæl og gør os mere milde, barmhjertige og mere værdige til at blive kaldt Guds børn ... og det er gennem sorger, lidelser, trængsler og vanskeligheder, at vi opnår den uddannelse, som vi er kommet her for at få, og som betyder, at vi kan komme til at ligne vor Fader og Moder i Himlen mere« (citeret i Spencer W. Kimballs bog, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98).

Som Herrens ydmyge tjener lover jeg jer, og jeg velsigner jer, at når I arbejder på at holde de standarder, som Herren har fastsat i skrifterne og ved sine profeter, når I studerer, når I beder, når I betaler jeres tiende og offerydelser af de penge, I tjener ved jeres arbejde, vil I få større succes hele jeres liv, såvel som i jeres daglige arbejde. I vil blive bedre arbejdere. I vil blive mere produktive arbejdere. I vil blive mere effektive arbejdere. Alt sammen fordi Herrens Ånd vil være hos jer og hjælpe og styrke jer.

Jeg bringer en særlig hilsen fra vores elskede profet, præsident Hinckley. For ikke så længe siden sagde præsident Hinckley i en tale til medlemmerne i sin hjemstav: »Det

ser ikke så slemt ud, som vi af og til tror ... Jeg har stor optimisme vedrørende denne kirke. Jeg har virkelig stor optimisme vedrørende de unge i denne kirke. Vi skal ikke være bekymrede. Vi har intet at frygte, hvis vi efterlever evangeliet, hvis vi træffer vore beslutninger i evangeliets lys, hvis vi går på vore knæ og beder til Herren om oplysning, hans forståelse, vejledning og mod, behøver vi ikke at frygte.«

Derfor, mine kære brødre og søstre, vil jeg i aften gerne bære mit vidnesbyrd for jer. Jeg tror på denne kirke. Jeg tror på Jesus Kristus. Jeg tror på det, han sagde. Jeg tror det, han sagde, da han fortalte nephiterne: »Jeg skabte himlene og jorden og alt, hvad der er i dem. Jeg var hos Faderen fra begyndelsen« (3 Nephi 9:15). Jeg ved, at han er Elohim's Søn, den Fader, som skabte Adam og Eva. Mine kære unge venner, jeg ved, at han, Sønnen, blev født af Maria i Bethlehem i Judæa. Jeg ved, at hans fødsel, som Matthæus sagde, skete på kong Herodes' tid. Jesus Kristus sagde: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys« (Joh 8:12). Jeg tror på Jesus Kristus, da han sagde: »Den, der holder fast ved mit ord, skal aldrig i evighed se døden« (Joh 8:51). Jeg ved, at han og hans Fader viste sig for drengen og profeten Joseph Smith.

Jeg ved, at Jesus Kristus kan hjælpe os hver især i vores arbejde, hvis vi vil hjælpe ham i hans arbejde. »Thi de retfærdiges navne skal skrives i livets bog, og dem vil jeg give arv ved min højre side. Mine brødre, hvad har I at sige derimod? Jeg siger jer, at dersom I taler derimod, gør det intet til sagen, thi Guds ord skal opfyldes« (Alma 5:58). Jeg ved, og jeg vidner om, at vi har en levende profet, Gordon B. Hinckley, som kan hjælpe os i vores arbejde, hvis vi har brug for hans råd.

I, mine kære unge venner, er denne kirkes håb. I er det samfunds håb, hvori I lever. I bliver de fremtidige ledere i denne kirke, de fremtidige ledere i samfundene i hele verden. Jeg bærer mit ydmyge vidnesbyrd om, at hvis I vil arbejde for vor himmelske Fader og hans søn, Jesus Kristus, at han vil velsigne jer og våge over jer og bevare jer hele jeres liv. Og jeg bærer dette ydmyge vidnesbyrd i hans hellige navn, ja, i vor Herres, vor Forløseres, vor Frelseres, ja, Israels hellige, Jesu Kristi navn. Amen.